

Kacha Kastner: Člověk nemusí hned všechno pochopit

30.04.2022

Žižkov si vybrala pro život i pro výstavní síň Hunt Kastner, kde úspěšná galeristka představuje špičková díla moderního umění.

Odkud pocházíte?

Narodila jsem se v Kalifornii, ale moje matka je Češka, která emigrovala v roce 1948. Já jsem Prahu poprvé navštívila v roce 1970 a po revoluci jsem se rozhodla se sem přestěhovat.

Věnovala jste se umění už v dětství?

Nebylo to odjakživa. Ne že bych o něj neměla zájem, ale nenapadlo mě, že by to byla moje profese. Přišlo to až tady v Česku díky příbuzným a kontaktům naší rodiny, která má ke kultuře velmi blízko. Možná to ovlivnil i fakt, že jsem po svém příjezdu do Prahy neuměla vůbec česky. Výtvarné umění pro mě bylo oborem, ve kterém to nevadilo.

Zkusila jste i tvořit?

Někdy se říká, že galeristé jsou neúspěšní umělci, ale já k nim nepatřím, o výtvarnou tvorbu jsem se ani nepokoušela. Každopádně moje současná profese je také velmi kreativní. S umělci, které zastupuji, jsem v úzkém kontaktu během celého procesu tvorby, doprovázím je a probírám to s nimi.

Galerii Hunt Kastner jste spolu s Camille Hunt původně otevřely v Holešovicích. Proč jste ji pak přesunuly na Žižkov?

Potřebovali jsme větší prostor. To bylo v roce 2013, takže tady v Bořivojově ulici jsme už devět let. Já mám Žižkov hrozně ráda, je to moje čtvrť. Skoro celých těch třicet let, co žiji v Čechách, bydlím na Žižkově. Jsme tady blízko Vinohrad, které jsou více buržoazní, a od Bořivojovy směrem dolů je zase takový ten punkový Žižkov, který byl historicky spíše dělnický. Ten kontrast je hrozně zajímavý. Já osobně mám ráda vinohradské vinárny i malé kluby dolního Žižkova.

A co říkáte na místní kulturu?

Kultura je tady docela silná, ale poslední dobou musely být kulturní podniky zavřené kvůli covidu a ne všechny to ustály. Kousek od nás byla třeba galerie Lítost, která už bohužel neexistuje. Nebo Lucie Drdová Gallery. Ty zrušené galerie mě mrzí, protože přede dvěma roky už se to tady stávalo jedinečnou galerijní čtvrtí. Je tu ještě Nevan Contemporary, Nau Gallery, 35m2 nebo Atrium a další opravdu nádherné prostory. Doufám, že nové iniciativy tu scénu zase ožíví. Jak pro nás, tak pro umělce i město je dobré, aby v oboru byla rozmanitost.

Spolupracujete aktuálně na nějakém projektu?

Každý první čtvrtek v měsíci máme společně s karlínskými galeriemi prodlouženou otevírací dobu,

komentované prohlídky, autorská čtení, přednášky a další akce. Vedle toho děláme Neighbourhood Boogie-Woogie, což je letní festival, kdy několik dní organizujeme akce mimo galerii, třeba venku na ulici nebo v obchodech. Ústředním motivem letošního ročníku bude dialog současného výtvarného umění s hudbou.

Jak nad tím uvažujete?

Když se podíváte na starší generaci umělců, tak oni používali hudbu trochu jinak. Dřív byly umělecké žánry víc oddělené. Dnes vidím, že nejmladší generace umělců hranice stírá. Jsou schopní všechny formy spojit a kombinovat.

Je vaším cílem, aby se veřejnost o současné umění více zajímala?

Ano i ne. Já chápu, že to asi není pro každého, ale potěší mě, když někdo prochází kolem a všimne si uměleckého díla, zastaví se a něco ho na tom osloví. Lidé by měli mít možnost se s uměním setkat.

Někdo by mohl namítnout, že tomu zkrátka nerozumí.

Ano, spousta lidí říká, že současné umění je těžké pochopit. Ale tady nejde o to, vidět něco na první pohled. To je přece charakteristika současného umění, že přináší něco nového, co se musíme učit, o čem musíme přemýšlet! Myslím, že když někdo nerozumí výtvarnému dílu, neměl by se bát zeptat. To není ostuda nechat si věci vysvětlit. A taky bych řekla, že nemusíme hned pochopit všechno. Někdy to chce čas. Vezměte si třeba Marcela Duchampa a jeho porcelánový pisoár podepsaný R. Mutt. To zpočátku taky nikdo nepochopil, ale později se to stalo přelomovým dílem 20. století.

Jak se vám daří současné umění lidem přibližovat?

Snažíme se nějak vyjít vstříc, například děláme ty první čtvrtky, ale na druhou stranu jsme jen malá soukromá galerie a tohle není naším hlavním posláním. Jsme tu spíš pro lidi, kteří už o umění něco vědí. Objevuje se i názor, že bychom měli dělat umění pro všechny, ale to není náš úkol. My se zaměřujeme na nejmodernější umění, podporu současných umělců a nových postupů. A to je opravdu určené spíše profesionálům.

Co říkáte lidem, kteří to nepochopí?

Člověk nemusí pochopit všechno. Já se například nevyznám v matematice. Ale to neznamená, že ji nepovažuji za důležitou. Nebo že by matematici nedělali potřebnou práci. Dělají. Ale já tomu zkrátka nemusím rozumět.

Na Žižkově minulý rok vzniklo art re use centrum, kde si umělci vyměňují použitý materiál. Využíváte ho?

To je skvělý počin! Nějaké věci jsme tam už věnovali. Když děláme výstavy, stále vytváříme nějaké stojany, podstavce — materiály, které potom vyhodíme. A uvědomujeme si, že kupovat věci znovu je špatný přístup. Proto jsme rádi, když to někdo jiný může použít.

Katherine „Kacha“ Kastner

Narodila se 26. dubna 1960 ve Spojených státech, kam její matka emigrovala z komunistického Československa. Po sametové revoluci přesídlila do Prahy, kde později společně s Camille Hunt založila soukromou galerii moderního umění Hunt Kastner. Ta dnes sídlí v Bořivojově ulici na Žižkově a zastupuje začínající i renomované umělce na české i mezinárodní úrovni.